

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **multigate a.s.**, IČ 25912186, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem se sídlem Plzeň, Na Roudné 18, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2012, č.j. EK/3100/12,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2012, č.j. EK/3100/12 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 24.8.2011, č.j. OF-2149/11-36581/2011/Pl (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že „*místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve výši 25.000 Kč uhrazený 28.6.2011 za období 1.4.2011 – 30.6.2011 nebude dle § 155 daňového řádu vrácen jako vratitelný přeplatek*“.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že se domnívá, že novela zákona o místních poplatcích, provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené MF podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně konformním způsobem a měla by být zrušena.

Žalobce dále uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce a dostatečně se nezabýval tvrzenými odvolacími důvody, jak požaduje zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), a rozhodl tak v rozporu s ustanovením § 154 a 155 daňového řádu. Žalovaný dále nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Žalovaný porušil ustanovení § 10a a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích ve znění do 13.10.2011, § 114 odst. 2 a 3 a § 116 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný rovněž nesprávně interpretoval příslušná ustanovení zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách ve znění do 13.10.2011 (dále jen „zákon o loteriích“), a to zejména § 50 odst. 3. Žalobce má za to, že žalovaný měl na základě podaného odvolání napadené rozhodnutí s ohledem na jeho vady zrušit nebo jej prohlásit za nicotné. Stejně tak správce poplatku porušil zejména ustanovení § 154 a 155 daňového řádu, § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, stejně tak žalovaný nesprávně aplikoval § 50 odst. 3 zákona o loteriích a dále porušil ustanovení § 102 daňového řádu. Nejprve považuje žalobce za nutné uvést důvody, pro které považuje rozhodnutí správce poplatku za nesprávné a nezákonné. Žalovaný se měl s těmito vadami rozhodnutí vypořádat, to však neučinil. Žalovaný nepostupoval dle zásady legality upravené v § 5 odst. 1 daňového řádu stanovící, že správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Žalovaný porušil ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu stanovící, že v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Na počátku je nutno namítnout rozpor postupu správce poplatku, stejně jako žalovaného v poplatkovém řízení a řízení o přeplatku, s judikaturou Nejvyššího správního soudu uveřejněnou pod č.j. 2 Afs 76/2011 - 62 stanovící, že pokud poplatník místního poplatku nesouhlasí s výší poplatku, kterou by měl na základě obecně závazné vyhlášky platné v dané obci zaplatit, a tento svůj nesouhlas kvalifikovaným způsobem vyjádří, byť by přitom poplatek fakticky zaplatil ve výši požadované obecně závaznou vyhláškou, má správce poplatku povinnost vydat platební výměr na základě subsidiárního použití § 140 odst. daňového řádu. Z podaných „ohlášení s výhradou“ pak jednoznačně vyplývá kvalifikovaný nesouhlas s výší poplatku, resp. se samotným zpoplatněním a postup předvídaný rozhodnutím NSS tak byl na místě. Není-li pak vydán pravomocný platební výměr, není poplatek na daňovém účtu poplatníka předepsán a nelze pak rozhodovat o existenci přeplatku, resp. je takové rozhodnutí předčasné, neboť zde přeplatek jednoznačně evidován je. Základní vadu rozhodnutí správce poplatku spatřuje žalobce v tom, že tento orgán, přestože mu byl uhrazen místní poplatek za „jiné technické herní zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu,“ ačkoli jej dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze vůbec stanovit a vybírat, částku zaplacenou na místním poplatku ani na žádost žalobce nevrátil. Dle § 154 odst. 1 daňového řádu je přeplatek částka, o kterou úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. S ohledem

na to, že nelze z důvodů, jež budou uvedeny níže místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích vybírat, jejich úhradou vznikl přeplatek. Vznik přeplatku nelze odmítnout s poukazem na to, že správce poplatku eviduje na straně žalobce nedoplatek na stejném místním poplatku, když tento dle názoru žalobce nelze za současné právní úpravy vybírat. V souladu s druhým odstavcem § 154 daňového řádu je přeplatek vratitelný, pokud jej nelze převést na jiný osobní daňový účet téhož daňového subjektu, resp. podmínkou vzniku vratitelného přeplatku je neexistence jiných nedoplateků, a to i u jiných správců daně či poplatku, v případě, že tito své nedoplatky přihlásí. O žádosti jiného správce poplatku však rozhodnutí o přeplatku ani rozhodnutí o odvolání nehovoří, žalobce je navíc přesvědčen o neexistenci nedoplateků u jiných správců poplatku. Přeplatek je tedy přeplatkem vratitelným. Dle § 155 odst. 2 daňového řádu správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Žalobce podal u správce poplatku žádost o vrácení vratitelného přeplatku, tento však žádosti nevyhověl s tím, že místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze stanovit a vybírat. Žalobce nyní uvede argumenty svědčící o neoprávněnosti vybírání poplatku. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích stanoví, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Uvedený zákon v § 1 písm. g) uvádí, že jde o poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž odkazuje na zákon o loteriích. Takový odkaz lze považovat za logický a jediný možný, protože zákon o loteriích řeší problematiku provozu všech druhů loterií a jiných podobných her na území ČR, tedy i provoz výherních hracích přístrojů, včetně podmínek, za kterých k němu může dojít a také základní definice používaných pojmů. Dle § 4 zákona o loteriích loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Zákon o loteriích dále v § 18 stanoví, že povolení k provozování výherních hracích přístrojů vydává na žádost jeden z níže uvedených správních orgánů. Dále je v § 19 vymezen obsah povolení k provozování výherního hracího přístroje. Zákon o loteriích v § 50 odst. 3 stanoví, že Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Citované ustanovení hovoří pouze o povolování loterií, nikoliv o povolování jiného technického herního zařízení, jehož provozování má být dle zákona o místních poplatcích zpoplatněno. Rozhodnutím Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je rovněž schvalováno provozování zařízení, která mají být dle názoru správního orgánu prvního stupně a žalovaného zpoplatněna. Zákon o loteriích tak v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“ ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje. Stejně tak ani jiné právní předpisy tento pojem nijak nevymezují. Žalobce má za to, že je-li zákonně upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž dle § 10a zákona o místních poplatcích zpoplatněn, a jeho povolování, má být obdobná úprava i pro „jiné technické herní zařízení“ tato však chybí a pojem zůstává nevysvětlen. Dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem se kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Dle § 18 odst. 1 tohoto zákona povolení k provozování výherních hracích přístrojů vydává na žádost a) obecní úřad pro svůj územní obvod, a to v přenesené působnosti, b) krajský úřad pro svůj správní obvod, má-li být provozovatelem

výherního hracího přístroje obec ve svém územním obvodu, c) ministerstvo, je-li výherní hrací přístroj na českou měnu provozován v kasinu a u výherních hracích přístrojů na cizí měnu. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování jiného technického herního zařízení. Rovněž by bylo vhodné pojem jiné technické herní zařízení specifikovat, tak jak to zákonodárce činí u pojmu výherní hrací přístroj. Právě v oblasti daní a poplatků je nutné, aby byly jednotlivá ustanovení jasné, určité a srozumitelné a v souladu se souvisejícími právními předpisy. Odlišná úprava zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích nedává případnému subjektu poplatku jednoznačnou odpověď, zda poplatkové povinnosti podléhá či nikoli, když dle žalobce tomu tak není. V souladu s judikaturou ústavního soudu (nález č. 16/1994 Sb. ÚS, sv. 1) lze za zákon považovat jediné právní normu formulovanou s dostatečnou přesností, aby občanu umožnila své chování regulovat. Ústavní soud rovněž judikoval, že Česká republika se hlásí k principům nejen formálního, nýbrž především materiálního právního státu. Ústava akceptuje a respektuje princip legality jako součást celkové koncepce právního státu, neváže však pozitivní právo jen na formální legalitu, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu. Jedním ze základních předpokladů fungování právního státu je totiž i existence vnitřního souladu jeho právního řádu. Proto je také nutné, aby jednotlivé právní předpisy byly srozumitelné a aby z nich vyplývaly předvídatelné následky. Žalobce tak důvodně předpokládal, že jím provozovaná zařízení nepodléhají místnímu poplatku, neboť jejich provozování není Ministerstvem financí povolováno. K tomuto žalobce uvádí, že je zřejmě možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.“ Žalobce se domnívá, že správný výklad je takový, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat, a to s ohledem na nesoulad zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích, neboť dle zákona o loteriích nemá Ministerstvo financí pravomoc povolovat provozování jiného technického herního zařízení. Výkladem právních předpisů se zabýval rovněž Nejvyšší správní soud, když pod sp. zn. 7 Afs 54/2006 stanovil, že v oboru daňového práva je proto nutno dbát určitých základních principů, kterými v projednávané kauze jsou zejména princip právní jistoty a princip předvídatelnosti právní regulace, z nichž plyne zákaz analogie v neprospěch daňového subjektu a zásada, že v případě, že daňový zákon z důvodu své nejasnosti, nesrozumitelnosti či nepřesnosti nebo „mezery v zákoně“ umožňuje vícero rovnocenně přesvědčivých výkladů, je nutno použít takový z nich, který je vůči daňovému subjektu mírnější (neboť je věcí státu, aby formuloval své daňové zákony natolik jednoznačně, srozumitelně, přesně a úplně, aby minimalizoval výkladové nejasnosti; v opačném případě by se jednalo o nepřípustnou libovůli zákonodárce). V konfliktu dvou výkladů, z nichž oba jsou možné, z určitých úhlů pohledu rozumné a nikoli nepřesvědčivé, a přitom vedou k odlišným závěrům, nutno vzhledem k okolnosti, že se jedná o výklad norem daňového práva hmotného, zakládajících povinnost soukromé osoby poskytnout státu plnění bez protiplnění, dát z důvodu ochrany ústavních principů právní jistoty a předvídatelnosti právní regulace přednost tomu z nich, který je ve prospěch soukromé osoby, a to přesto, že se v daném případě nepochybně jedná o výklad jdoucí proti základním strukturálním principům a ekonomickým funkcím daně. Rovněž Ústavní soud judikoval, že v právním státě je třeba tvorbě právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání stejně jako z dynamické povahy sociální reality. Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip

in dubio pro libertate plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny a viz i stanovisko menšiny Pléna NSS in usnesení ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. in 215/2004 Sb.NSS). Jde o strukturální princip liberálně demokratického státu, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem. Pravidlo in dubio pro libertate je vyjadřováno uplatňováním různých maxim ve všech oblastech veřejného práva. Má např. podobu pravidla in dubio mitius nebo pravidla in dubio pro reo. (Nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06). Žalovaný ani správce poplatku však nepostupovali dle principu in dubio pro libertate, žalobce přitom na možnost různého výkladu a nesrozumitelnost textu zákona o místních poplatcích upozorňoval již v žádosti o vrácení přeplatku a v odvolání. Správce poplatku se však s tvrzením žalobce vypořádal tak že v odůvodnění rozhodnutí o přeplatku vykládá pojem „jiné technické herní zařízení povolené MF podle jiného právního předpisu“ pomocí záměru zákonodárce a účelu právní normy, kdy nepřipustně interpretuje závěry Ústavního soudu ČR uvedené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Žalovaný však současně uvádí, že zákon o loteriích i zákon o místních poplatcích byly zatíženy řadou nedostatků jak po stránce formální, tak po stránce věcné. Připouští tedy nedostatky tehdejší právní úpravy. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolení Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.“ Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání povolení k provozování jiného technického herního zařízení, a neexistují tedy žádná zařízení, která by podmínky této části § 10a zákona o místních poplatcích splňovala. Rozhodnutí MF, které by provozování takového zařízení povolovalo, by tak bylo nezákonné. Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy platí, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon a stejná zásada je obsažena rovněž v Listině základních práv a svobod. Správní orgány jsou tedy při výkonu svých pravomocí vázány jak jejich zákonem stanoveným rozsahem, tak i jejich účelem. Správní orgány si tedy především nemohou výkladem právních předpisů rozšiřovat své kompetence a jednat a rozhodovat ve věcech, které jim podle zákona nepřísluší. Rovněž ustanovení čl. 79 odst. 1 Ústavy stanoví, že ministerstva a jiné správní úřady lze zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem. Ministerstvo financí není tedy kompetentní k vydání povolení k provozování jiného technického herního zařízení a rozhodnutí, kterým se povoluje provozování jiného technického herního zařízení, by bylo v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. K nutnosti zákonného podkladu pro vybírání daní a poplatků se Ústavní soud vyjádřil mimo jiné v nálezu sp. zn. IV. ÚS veřejný zájem na stanovení, vyměření a výběru daně je z hlediska ochrany vlastnického práva aprobevován či. 11 odst. 5 Listiny, podle něhož lze daně a poplatky stanovovat toliko na základě zákona. Toto ustanovení připouští omezení vlastnického práva jednotlivce, a to pouze za účelem stanovení a výběru daně a poplatku. Přitom podstatou ochrany vlastnického práva v oblasti stanovení a vybírání daní a poplatků není pouze formální podřazení určité daně konkrétnímu ustanovení zákona, nýbrž tato ochrana se v materiálním právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) musí vztahovat také na případy aplikace a interpretace určitého zákonného ustanovení, jež stanoví daňovou nebo poplatkovou povinnost. Jinými slovy, porušení vlastnického práva při ukládání daňové povinnosti se státní moc dopustí nejen tím, že uloží povinnost zcela extra legem, ale i tehdy pokud by příslušné zákonné ustanovení aplikovala a především interpretovala způsobem, který by se ocital mimo zákonný podklad stanovení daňové povinnosti, například tak, že by interpretací zákonných ustanovení rozšiřovala daňovou povinnost na subjekty či situace, na něž podle zákona daňová povinnost nedopadá. Pouze takto materiálně a v celém kontextu čl. 11 Listiny lze podle Ústavního soudu vykládat ustanovení čl. 11 odst. 5 Listiny.

V případě, že by Ministerstvo financí vydalo rozhodnutí, které by povolovalo jiné technické herní zařízení, postupovalo by se v souladu s nálezem Ústavního soudu České republiky sp. zn. III. ÚS. 728/01 stanovící, že byl-li správní akt vydán správním orgánem absolutně nekompetentním, působí taková skutečnost nulitu aktu, k níž soud přihlíží z úřední povinnosti. Neopравňuje-li žádný právní předpis Ministerstvo financí k vydání rozhodnutí o povolení provozování jiného technického herního zařízení, nelze poplatek oprávněně vybírat, neboť by tak bylo konáno v rozporu se zákonem. S ohledem na skutečnosti uvedené v předchozích odstavcích bylo rozhodnutí správce poplatku vydáno v rozporu s § 154 a 155 daňového řádu. Oba správní orgány, tedy jak správce poplatku, tak žalovaný jako odvolací orgán, nepostupovaly v souladu s principy právního státu. V souladu s judikaturou Ústavního soudu (sp. zn. IV. ÚS 690/2001) ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož neopominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. Žalobce předvídal, že není-li nijak právně upravena možnost povolit (provozování) jiného technického herního zařízení, a zejména že nejsou-li jím provozovaná zařízení Ministerstvem financí povolována, ale je pouze schvalováno jejich umístění a povolování, nelze tato zařízení, resp. jejich provozování, zpoplatnit. V souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu publikovaném pod č. 20/2003 Sb. NSS sešit 1, je nutno s ohledem na princip předvídatelnosti zákona a na princip minimalizace zásahů státu do soukromé sféry fyzických a právnických osob usilovat o takový výklad právních předpisů, který směřuje k jasnému vymezení věcné působnosti jednotlivých správních orgánů tak, aby se tyto kompetence navzájem nepřekrývaly. Takovýto výklad je přitom nanejvýš žádoucí zejména v těch případech, kdy jsou v důsledku činnosti státních orgánů vydávána vrchnostenská rozhodnutí, která svou povahou představují sankce adresované účastníkům správních vztahů, resp. kdy již i samotné správní řízení je důvodně pocíťováno dotčenými subjekty jako újma. Nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí je v souladu s § 114 odst. 3 daňového řádu nutno prověřovat, i pokud nebyla odvolatelem uplatněna. Žalovaný tak měl při výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ přezkoumat příslušné ustanovení zákona o loteriích, když by zjistil, že Ministerstvo nemá pravomoc k vydání povolení pro jiné technické herní zařízení. Žalovaný i správce poplatku užívají tzv. teleologický a historický výklad právní normy. Takový výklad by však měl sloužit pouze jako pomocný a je nutné nejprve použít výkladu gramatického, systematického a logického. Historický a teleologický výklad používaný správcem poplatku je obecně chápán spíše jako pomocný a měl by být v souladu s ostatními metodami výkladu. Zejména nesmí účelový výklad zasahovat do vlastnického práva jednotlivce a odporovat zásadám právního státu. Při použití gramatického výkladu tak jednoznačně dojdeme k závěru, že zpoplatněná mají být taková zařízení, která jsou výsledkem jakéhosi technického bádání a která umožňují hru a která jsou povolena Ministerstvem financí dle zákona o loteriích. Za použití logického výkladu § 10a zákona o místních poplatcích zjistíme, že zákon o místních poplatcích zpoplatňuje v jednom ustanovení provozované výherní hrací přístroje (VHP) a jiná technická herní zařízení (JTHZ) povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž odkazuje na zákon o loteriích. Dle zákona o loteriích MF, popř. obecní či krajský úřad, vydává povolení k provozování VHP, je tedy vždy povolován ten který přístroj, konkrétně podle § 17-19 zákona o loteriích. Co se týče JTHZ, o těchto zákon o loteriích ničeho nestanoví. Zákon o loteriích pouze v § 50 odst. 3 stanoví, že Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny. Na základě tohoto ustanovení jsou povolovány loterie a jiné podobné hry,

a herní zařízení, pomocí nichž jsou tyto hry provozovány, jsou obcemi zpoplatňována. Dle zákona o loteriích tedy Ministerstvo financí povoluje pouze loterie a jiné podobné hry, výherní hrací přístroje tomboly, kursové sázky a sázkové hry v kasinu. Dle argumentu a contrario lze vyloučit pravomoc Ministerstva vydávat povolení k provozování jiných technických herních zařízení. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování jiného technického herního zařízení. Rovněž lze při výkladu užít argumentu a simili, neboť VHP a JTHZ jsou upraveny v jednom ustanovení. Pokud jsou zpoplatňována VHP, jejich provozování je povoleno dle zákona o loteriích, měla by zpoplatnění podléhat pouze JTHZ, jejichž provozování je povoleno, když zákon o místních poplatcích dokonce vyžaduje, aby tato zařízení byla povolena Ministerstvem financí. Při užití výkladu systematického se právní norma vykládá v kontextu celého právního systému a to zejména za použití základních zásad toho kterého odvětví. V oblasti daňového práva platí již uvedené zásady ochrany vlastnického práva, princip právní jistoty, princip in dubio pro libertate, zákaz zneužití pravomoci a další. Zákon o místních poplatcích je nutno vykládat rovněž za použití příslušných ustanovení Ústavy ČR a Listiny základních práv a svobod. Žalobce konstatoval, že zejména poukazuje na čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod stanovící, že daně a poplatky lze ukládat pouze na základě zákona. I na základě tohoto výkladu, který již žalobce nastínil v podané žalobě je zpoplatnění jiného technického herního zařízení vyloučeno. Pakliže by bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit vedle provozování výherního hracího přístroje i provozování jiného technického herního zařízení, měl tak učinit formou seznatelnou, srozumitelnou a neumožňující různý výklad, a zejména takovou, která koresponduje s příslušnými ustanovením zákona o loteriích, na které odkazuje zákon o místních poplatcích. Jedině zákon o loteriích upravuje, který správní orgán může povolit provozování loterie nebo jiné podobné hry, nebo zda a který orgán může povolit provozování jiného technického herního zařízení a správce poplatku je povinen při aplikaci § 10a zákona o místních poplatcích, který tuto problematiku nijak neupravuje a pouze odkazuje právě na zákon o loteriích, užít i příslušná ustanovení zákona o loteriích. V souladu s právní naukou, při aplikaci právního předpisu v případě, že je daný případ řešen několika právními předpisy, je nutné použít ty, které mají nejvyšší právní sílu. Zákon o loteriích, stejně tak zákon o místních poplatcích, jsou právní předpisy stejné právní síly, když oba zákony jsou výsledkem primární normotvorby, a je nutné, aby byly v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Ani jeden ze zákonů není podržien druhému, a ani si navzájem nijak neodporují, je nutno aplikovat tyto zákony v souladu. Lze-li však zpoplatnit pouze jiné technické herní zařízení, které je povolené Ministerstvem financí, musí zákon o loteriích Ministerstvu financí takovou pravomoc přiznávat. Loterii nebo jinou podobnou hrou je však v souladu s ustanovením § 2 zákona o loteriích například tombola, loterie, při nichž je vydán určitý počet losů s pořadovými čísly, sázky na dostihy, tyto však nejsou provozovány pomocí žádného technického zařízení. Existují tedy loterie a hry upravené zákonem o loteriích, které však nejsou či nemusí být provozovány pomocí technického zařízení. Za výkladu, jaký činí žalovaný, by bylo možné považovat za „jiné technické herní zařízení povolené MF“ prakticky jakýkoliv nástroj či přístroj, který by byl, byť jen na okraj, zmíněn v povolení, či některé jeho příloze. Poplatku by tak v případě videoloterijních terminálů podléhaly nejen tyto terminály, ale rovněž tzv. místní kontrolní jednotky a centrální řídicí jednotky, popřípadě jakékoli jiné zařízení s nimi spojené, neboť i s jejich pomocí lze provozovat sázkové hry. Poplatek by tak mohl být rovněž požadován za zařízení (automat) na míchání karet, neboť dle výkladu žalovaného jde o technické zařízení (nástroj/přístroj), jehož pomocí lze provozovat sázkové

hry (sázkové hry v kasinu, jako například Black Jack, Poker), a tyto sázkové hry lze provozovat pouze na základě povolení MF ČR. Obdobně by bylo možné odůvodnit i vznik poplatkové povinnosti za ruletu (ne elektromechanickou), která je obsluhována zaměstnanci kasina, což se zdá absurdní. Nutno ještě podotknout, že videoloterijní terminál bez připojení k centrální řídicí jednotce samostatně žádnou sázkovou hru neumožňuje. Pouze již na okraj žalobce dodává, že i přesto, že by povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry bylo považováno za povolení, které vyžaduje ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích, nenaplnují koncová zařízení, jak je výše uvedeno, požadavek povolenosti MF, neboť jsou pouze schvalována, a poplatek za ně nemůže být vyžadován. V povoleních MF se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím Centrálního loterijního systému (CLS). CLS je v rozhodnutí MF vymezován tak, že jde o funkčně nedělitelné technické zařízení, kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů, a tvoří tak po funkční stránce nedělitelný celek. Interaktivní videoloterijní terminál je tak pouze jednou z částí CLS. Jak již žalobce uvedl, při posuzování pojmu jiné technické herní zařízení je nutné aplikovat zákon o loteriích. Zde se zjistí, že MF nemá pravomoc ani působnost provozování jiného technického herního zařízení povolit. Při srovnání s druhým zpoplatněným zařízením zjistíme, že v zákoně o loteriích je obsáhle vymezen pojem „výherní hrací přístroj“. Zákon o loteriích někdy používá zkrácený pojem „technické zařízení“, a to v § 2 písm. j), § 17 odst. 1 a § 47 odst. 2. V žádném z uvedených ustanovení však není pojem upřesněn, pouze § 17 odst. 1 vymezující výherní hrací přístroj uvádí, že se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Vzhledem ke spojení pojmů „výherní hrací přístroj“ a slovního spojení „nebo jiné technické herní zařízení“ je možné odvodit, že jiným technickým herním zařízením lze rozumět technické zařízení, jež je nějakým způsobem příbuzné právě výhernímu hracímu přístroji, přičemž tato příbuznost by mohla být charakteru technologického. Pokud je tedy výherní hrací přístroj kompaktním a funkčně nedělitelným zařízením, měla by tento charakter mít i jiné technické herní zařízení, přičemž tyto vlastnosti by bylo nutné vázat na průběh sázkového procesu, kterým se rozumí proces od vkladu finančních prostředků do hry, uzavření sázky, průběh jednotlivé hry a její výsledek, tedy výhra či prohra. Jak výherní hrací přístroj, tak i jiné technické zařízení by mělo být schopno uskutečnit všechny tyto prvky sázkového procesu na jednom místě. Takovýto výklad je ovšem spekulativní, když není povinností subjektu poplatku vykládat pojmy uvedené v zákoně. Neurčité pojmy by měl vykládat správní orgán sám, a to tak, aby jeho výklad nepřekročil rámec znění právní normy. Žalobce má za to, že by za výše uvedeného možného výkladu nemohl být interaktivní videoloterijní terminál zařazen pod pojem jiné technické herní zařízení, neboť není ani kompaktním, ani funkčně nedělitelným technickým zařízením a není schopen sám o sobě sloužit k provozování loterií, jak požaduje zákon o loteriích. To lze odůvodnit zejména vymezením CLS v jednotlivých rozhodnutích Ministerstva financí. Interaktivní videoloterijní terminál je pouze jednou z částí CLS. CLS je jako celek funkčně nedělitelným technickým zařízením, neboť řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Interaktivní videoloterijní terminál, který je obsluhován přímo sázejícím, tak slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS, neboť k vygenerování výhry či prohry dochází v CLS, který je však umístěna jinde, než interaktivní videoloterijní terminál. Lze rovněž odkázat na závěry

Ústavního soudu uvedené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, který však mimo jiné stanoví, že „videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona“. Rovněž v pojmu „kompaktnost“ je však i jakási celistvost, tedy i nedělitelnost. Je však nutno podotknout, že citovaný nálezn Ústavního soudu se netýká místních poplatků, nýbrž úpravy veřejného pořádku v souvislosti s možností obcí vydávat obecně závazné vyhlášky ve věcech umístění koncových zařízení centrálního loterijního systému. Dále lze rovněž poukázat na novelu zákona o místních poplatcích a zákona o loteriích provedenou zákonem č. 300/2011 Sb., ze které jednoznačně vyplývá snaha zákonodárce po nápravě chyb provedených novelou č. 183/2010 Sb. Dle žalovaného jasná a dvojí výklad neumožňující právní úprava je tak najednou nahrazována úpravou jinou, která má v důsledku za výkladu žalovaného stejné účinky a zpoplatňuje stejná zařízení jako novela č. 183/2010. Nicméně ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích bylo zákonem č. 458/2011 Sb. s účinností od 1.1.2012 zrušeno. K prokázání současného stavu, kdy MF nemá pravomoc a působnost k vydání povolení k provozování jiného technického herního zařízení, a to na rozdíl od povolení provozování výherního hracího přístroje, uvede žalobce výroky jednotlivých rozhodnutí. Ta ve většině případů obsahují výrok tohoto znění: MF povoluje žadateli provozovat loterii nebo jinou podobnou hru dle ustanovení 50 odst. 3 zákona. Další obsah rozhodnutí se liší dle typu loterie a s ohledem na to, zda jsou provozovány prostřednictvím centrálního loterijního systému nebo vícemístního technického zařízení či jinak.. Rozhodnutím č.j. 34/85655/2008 ze dne 21.11.2008 Ministerstvo financí povoluje žadateli (společnosti multigate a.s.) provozovat loterii nebo jinou podobnou hru dle ustanovení § 50 odst. 3 zákona prostřednictvím Centrálního loterijního systému pod obchodním názvem „INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM“ (dále jen „CIS“), který je elektronickým systémem tvořeným centrální řídicí jednotkou (dále jen „O“), místními kontrolními jednotkami (dále jen „MJ“) a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály (dále jen „IVT“), který řídí, eviduje a hráči nabízí různé druhy loterií nebo jiných podobných her včetně zpětné distribuce potvrzení o sázce a výsledku her do IVT, a to pouze na státním území České republiky tak, že každá sázka nebo jiná transakce musí být před zahájením hry zapsána na dvou nezávislých místech databáze CLS a dále schvaluje všeobecný herní plán CLS, herní plány loterie nebo jiné podobné hry uvedené v bodě 5 tohoto povolení, generální návštěvní řád platný pro všechny herní střediska uvedené v bodě 6 tohoto povolení, provozování a umístění IVT uvedených v bodě 6 tohoto povolení, umístění CJ na adrese Jatkáře 1475, Uherské Hradiště a bezpečnostní směrnici upravující režim přístupu k serverům. Provozovatel je povinen dodržovat všeobecný herní plán, herní plány loterie nebo jiné podobné hry uvedené v bodě 5 tohoto povolení a generální návštěvní řád. Ministerstvo financí dále stanoví následující podmínky, za nichž je možné schválenou loterii nebo jinou podobnou hru (dále jen „hra“) provozovat. Rozhodnutím č.j. 34/64614/2008 ze dne 4.8.2008 Ministerstvo financí povoluje žadateli (společnosti multigate a.s.) provozovat loterii nebo jinou podobnou hru dle ustanovení § 50 odst. 3 zákona prostřednictvím Centrálního loterijního systému pod obchodním názvem „KAJOT IVT“ (dále jen „CLS“), který je elektronickým systémem tvořeným centrální řídicí jednotkou (dále jen „CJ“), místními kontrolními jednotkami (dále jen „MJ“) a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály (dále jen „IVT“), který řídí, eviduje a hráči nabízí různé druhy loterií nebo jiných podobných her včetně zpětné distribuce potvrzení o sázce a výsledku her do IVT, a to pouze na státním území České republiky tak, že každá sázka nebo jiná transakce musí být před zahájením hry zapsána na dvou nezávislých místech databáze

CLS a dále schvaluje všeobecný loterijní plán CLS, herní plány loterie nebo jiné podobné hry uvedené v bodě 5 tohoto povolení, generální návštěvní řád platný pro všechny herní střediska uvedená v bodě 6 tohoto povolení, provozování a umístění IVT uvedených v bodě 6 tohoto povolení, umístění CJ na adrese Master Internet, s.r.o., Jiráskova 21, Brno a bezpečnostní směrnici upravující režim přístupu k serverům. Ministerstvo financí dále stanoví následující podmínky, za nichž je možné schválenou loterii nebo jinou podobnou hru (dále jen „hra“) provozovat. Výrok rozhodnutí Ministerstva financí povolující provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterijního systému má tedy obecně více částí, první část výroku povoluje provozování loterie nebo jiné podobné hry, druhá část výroku schvaluje herní plány a umístění a provozování IVT, poté stanoví Ministerstvo financí podmínky, za nichž je možné loterii nebo jinou podobnou hru provozovat. Žalobce opakuje, že pod výrokem „povoluje“ je uvedeno, že se povoluje provozování loterie nebo jiné podobné hry, nikoliv jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného konkrétního koncového zařízení. V tomto výroku najdeme sice zmínku o pojmu koncový videoloterní terminál, děje se tak ale při popisu pojmu Centrální loterijní systém, prostřednictvím něhož je loterie nebo jiná podobná hra provozována. V žádném případě nelze uvedená rozhodnutí MF vykládat tak, že by jimi bylo povolováno provozování konkrétních koncových zařízení. V případě, že se provozovatel zařízení rozhodne, že bude koncová zařízení provozovat v další provozovně, případě ve větším počtu, vydává MF rozhodnutí, kterým se předchozí rozhodnutí doplňuje. Ministerstvo financí tak například pod č.j. 34/106195/2008 ze dne 12.1.2009 rozhodlo takto: rozhodnutí Ministerstva financí č.j. 34/64614/2008 ze dne 4.8.2008, kterým bylo provozovateli povoleno provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému KAJOT (dále jen „rozhodnutí“) se v bodě 6 doplňuje tak, že Ministerstvo financí schvaluje provozování a umístění nových hráčských stanic (terminálů) v následujících herních střediscích. Rozhodnutí MF, kterým se povoluje provozování loterie nebo jiné podobné hry a schvaluje umístění a provozování zařízení v konkrétních provozovnách, jsou v případě nového umístění zařízení pouze doplňována, když ani není doplňován výrok „povoluje“, ale výrok „schvaluje“. Není tedy uvedeno, že se některá zařízení, či jejich provozování povoluje, stále jde o rozhodnutí, kterým se povoluje provozování loterie nebo jiné podobné hry a schvalují herní plány, umístění a provozování zařízení a stanoví podmínky provozování loterie nebo jiné podobné hry. Z uvedených příkladů rozhodnutí je tedy jednoznačné, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení, či jinak označeného přístroje. Správce poplatku nepostupoval dle zásady legality upravené v § 5 odst. 1 daňového řádu stanovící, že správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy, dále porušil obecně platnou zásadu zákazu zneužití pravomoci, když si nesprávným výkladem § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích rozšířil svou pravomoc a nevrátil přeplatek na místním poplatku, i přesto, že takovýto postup zákon o místních poplatcích neumožňuje, a že místní poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nelze vybírat.

Žalobce dále namítal, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu byl stanoven obecně závaznou vyhláškou (dále jen OZV) města Domažlice č. 3/2010, a rozhodnuto bylo na základě této vyhlášky. Žalobce v odvolání namítal, že výroky rozhodnutí správce poplatku nesplňují požadavky § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť nejsou uvedeny všechny právní předpisy, podle kterých bylo rozhodováno, když je sice uvedeno, že

se žádost zamítá, není však zřejmé, zda bylo rozhodováno i podle jiných ustanovení daňového řádu nebo podle jiného zákona, například zákona o místních poplatcích, či obecně závazné vyhlášky města. Tyto vady nenapravit ani odvolací orgán. Pojmem právní předpis, podle kterého bylo rozhodováno, je daňovým řádem jednoznačně myšleno to které hmotněprávní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, nikoliv pouze procesní ustanovení. V řízení o přeplatku je nutno zjistit, zda nějaký přeplatek existuje, což je možné výhradně dle práva hmotného, pokud tedy již nebyl poplatek pravomocně vyměřen. Žalobce má za to, že jeho požadavky jsou zcela minimální, kdy v této souvislosti je správce poplatku povinen postupovat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 76/2011 - 62. Žalobce rovněž namítal, že výrok rozhodnutí správce poplatku nesplňuje požadavky § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť znění výroku neodpovídá § 155 daňového řádu, ze kterého vyplývá, že žádosti lze vyhovět či nevyhovět, nikoliv pouze rozhodnout tak, že místní poplatek nebude vrácen.

Žalobce dále uvedl, že má za to, že obecně závazná vyhláška, na základě které bylo rozhodnutím o poplatku rozhodnuto, nesplňuje požadavky určitosti a srozumitelnosti, upravuje některé záležitosti odlišně od zákona, proto by mělo být město vyzváno v souladu s § 123 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, Ministerstvem vnitra k nápravě a nezjedná-li město nápravu, mělo by Ministerstvo rozhodnout o pozastavení účinnosti uvedené obecně závazné vyhlášky a poté případně podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení obecně závazné vyhlášky obce. V řízení před Ústavním soudem by měla být vyhláška jako odporující zákonu zrušena. Zejména má s ohledem na shora uvedené argumenty za to, že vyhláška nemůže, ač to zákon o místních poplatcích umožňuje, vyžadovat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle jiného právního předpisu, neboť pro tento poplatek není další zákonný podklad. Žalobce se dále domnívá, že OZV nesplňuje podmínky, které jsou pro její náležitosti stanoveny zákonem o obcích, zákonem o místních poplatcích a zejména Ústavou. Některá ustanovení OZV nejsou v souladu se zákonem o místních poplatcích. Dle nálezů Ústavního soudu ČR, publikovaném pod č. 21 ve sbírce nálezů ÚS, sv. 1, pokud jde o stanovení místních poplatků, jejich sazbu, režim vybírání, osvobození od nich apod., je obec povinna respektovat platné znění zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích. Obce jsou tímto zákonem zmocněny k vydávání obecně závazných vyhlášek upravujících místní poplatky, avšak pouze v případech v tomto zákoně taxativně vypočtených. ÚS se k tomuto dále vyjadřuje v nálezu publikovaném pod č. 93 Sb. n. u. ÚS, sv. 8, když uvádí, že ze zásady, že obecně závazná vyhláška obce musí být v souladu se zákony a obecně závaznými předpisy, vyplývá, že to, co je upraveno zákonem nebo jiným obecně závazným předpisem, nemůže obec upravovat odchýlně. Město však při vydávání OZV tyto zásady nerespektovalo. Žádný z orgánů státní moci však nemá pravomoc, jak již bylo uvedeno, vydávat povolení k provozování jiných technických zařízení. Město tak v rozporu se zákonem o místních poplatcích normativně stanovilo okamžik zániku poplatkové povinnosti a způsob výpočtu poplatku, když tento vyplývá odlišně přímo ze zákona a postupovalo tak contra legem. Znění OZV je tak i pro její adresáty nesrozumitelná, když při srovnání příslušného ustanovení zákona o místních poplatcích a OZV adresátovi není zřejmé, jaké povinnosti pro něj vzhledem k jejich rozpornosti vyplývají.

Žalobce uzavřel, že vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že je rozhodnutí správce poplatku, stejně tak rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť místní poplatek za provozované jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu

nelze z důvodů shora uvedených vybírat a pokud byla nějaká částka na tento poplatek uhrazena, měla by být v souladu s § 154 a 155 daňového řádu vrácena. Žalovaný rovněž porušil ustanovení § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích. Žalovaný dále nesprávně interpretoval příslušná ustanovení zákona o loteriích. Rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod stanovící, že daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona. Rozhodnutí nebylo rovněž vydáno v souladu s § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, stejně tak bylo porušeno ustanovení § 102 daňového řádu. Žalovaný měl tedy na základě podaného odvolání napadené rozhodnutí s ohledem na jeho vady zrušit. Rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí jemu předcházející, by tedy měla být pro nezákonnost zrušena.

III.

Vyjádření žalovaného.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobou nesouhlasí a trvá na správnosti svého postupu a má za to, stejně jako v předchozích věcech, že se vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce i důvody, ve kterých žalobce spatřoval nesprávnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že poukazuje na novelu č. 300/2011 Sb., kterou byla potvrzena dosavadní nejednoznačnost právní úpravy a že právní úprava po novele č. 183/2010 nebyla jasná a umožňovala vícero výkladů, a proto zákonodárce přistoupil k právní úpravě nové. Zákonodárce dle výkladu žalovaného zpoplatňuje tatáž zařízení, a pouze je jiným způsobem „pojmenovává“. Má se za to, že pokud byl zákonodárce nějakým způsobem činný, bylo tak pro to, aby dosavadní právní úpravu určitým způsobem změnil, pokud z důvodové zprávy nevyplývá, že pouze řeší interpretační problémy. Důvodová zpráva k zákonu č. 300/2011 Sb. ale nic takového neuvádí. Navíc s ohledem na výklad nálezu Ústavního soudu sp. zn. PL. ÚS 29/10, jaký podává žalovaný v napadeném rozhodnutí, nebyla novelizace zákona o loteriích v § 2 třeba, neboť i dle soudu je interaktivní videoloterijní terminál i pro účely zákona o místních poplatcích výherním hracím přístrojem, prostřednictvím kterého jsou provozovány sázkové hry dle § 2 písm. e). Pakliže je nově uvedeno, že se loterií a jinou podobnou hrou rozumí sázkové hry provozované prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení centrálního loterního systému, jímž je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů, tak z takové změny zákona vyplývá, že před novelou tento typ sázkových her upraven nebyl, kdy tyto hry ani nespádaly pod sázkové hry dle § 2 písm. e) zákona o loteriích. Mimo to jsou zákonodárcem nově upraveny i další typy loterií a jiných podobných her, které nebylo možné zahrnout pod hry vymezené v § 2 písm. e) zákona. K tomu lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku č.j. 2 Afs 178/2005-64: „pokud zákonodárce je v určitém ohledu legislativně činný, nutno mít za to, že provádí změnu právní úpravy oproti předchozímu stavu, leda že by bylo zjevné, že předchozí úpravu zachovává a pouze formálně vyjasňuje beze změny jejího obsahu a významu“. Z důvodové zprávy k zákonu nevyplývá, že by šlo o pouhou formulační změnu zákona, lze tedy předpokládat, že

zákonodárce chtěl novelou docílit jakési změny a upravit záležitosti, tj. loterie nebo jiné podobné hry doposud neupravené. Pakliže by šlo pouze o změnu formulační, ač to z důvodové zprávy nevyplývá, shledal zákonodárce, že dosavadní právní úprava byla nejasná a umožňovala více výkladů. V tomto případě je při posuzování pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nutno užít zásady *in dubio pro libertate*. Dále nutno podotknout, že ustanovení § 2 zákona o loteriích vymezuje, co se rozumí loterií nebo jinou podobnou hrou, nikoliv co je interaktivní videoloterijní terminál. V případě § 2 písm. l) je pak loterií nebo jinou podobnou hrou sázková hra provozovaná prostřednictvím. Dále je nutno uvést, že § 10a zákona o loteriích bylo s účinností od 1.1.2012 zrušeno zákonem č. 458/2011 Sb. Žalovaný nemá samozřejmě pravomoc přezkoumávat působnost či pravomoc Ministerstva financí, nicméně má pravomoc přezkoumat, zda takové rozhodnutí existuje či nikoliv, kdy žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí, které ministerstvo dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích vydává nelze podřadit pod pojem povolení jiného technického herního zařízení.

V.

Další vyjádření žalovaného.

Žalovaný ve svých dalších vyjádřeních uvedl, že odkazuje rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 9.1.2013, sp.zn. Pl ÚS 6/12, které potvrdilo argumentační správnost i postup žalovaného. Ve světle tohoto ústavního rozhodnutí má žalovaný za to, že nárok žalobce není oprávněný a rozhodnutí netrpí žádnými skutkovými ani právními vadami.

Žalovaný dále uvedl, že odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Brně, č.j. 31 Af 28/2012 ze dne 19.2.2013 a 31 Af 131/2011 ze dne 6.2.2013. Důvodnost žaloby je přezkoumávána v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. vycházel ze skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování žalovaného. K takto zdůrazněnému hledisku soudního přezkumu ve správním soudnictví se poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.7.2008 - 76, č.j. 1 Afs 89/2008-76. Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda předmětem místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu je funkčně nedělitelné technické herní zařízení - CLS nebo každý jednotlivý na něm závislý koncový VLT. Novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., umožnila obcím, že se účinností od dne 16.6.2010 mohly vybírat místní poplatek „za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Přes skutečnost, že zákon o loteriích pojem jiné technické herní zařízení výslovně neuvádí ani nedefinuje, z příslušných ustanovení tohoto zákona (hru lze provádět „pomocí mechanických, elektronicko-mechanických, elektronických nebo obdobných zařízení“ - viz ustanovení § 1 odst. 1 věta třetí zákona o loteriích ve znění účinném do 31.12.2011), lze učinit závěr, že systém provozování sázkových her pomocí CLS s koncovými VLT je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“ a jeho každou byť funkčně nedělitelnou část tohoto systému, za předmět místního poplatku. Standardně dostupné internetové stránky charakterizují VLT takto: „V praxi se můžeme setkat se třemi základními druhy výherních automatů, tedy klasickými mechanickými VHP, dále pak s automaty digitálními (většinou s dotykovou LCD obrazovkou) a nakonec s VLT. Systém VLT terminálů pracuje na principu sázkové hry s fixně danou pravděpodobností výhry (tzv. Fixed odds betting), kterou lze na systému provozovat. Princip je založen na propojení

libovolného počtu videoloterních terminálů po internetové síti s centrálním serverem. Spuštěním každé jednotlivé hry na videoloterním terminálu se spustí interaktivní komunikace mezi centrálním serverem, který odešle zpět terminálu číslo, vygenerované generátorem náhodných čísel. Terminál toto náhodné číslo převede na konkrétní výsledek dané hry. Případná výhra je připočtena ihned automaticky hráči do jeho kreditu na přístroji. Tyto přístroje jsou taktéž nazývané VLT, Videoloterijní terminály nebo Video Lottery Terminal.“ Jednotlivé koncové VLT tedy umožňují hráčům účastnit se hry, tzn. jsou schopny realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a současně bylo povoleny rozhodnutím Ministerstva financí (viz ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích), tzn. logicky podléhají místnímu poplatku podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích. Předmět místního poplatku byl tedy vymezen v ustanovení § 10a odst. 1 věta první zákona o místních poplatcích slovy „každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Z jazykového a gramatického výkladu vyplývá, že předmětem místního poplatku podle tohoto ustanovení jsou: a) povolené hrací přístroje (obecním úřadem, krajským úřadem nebo Ministerstvem financí) a za b) jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. Smysl a účel novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2010 Sb., jednoznačně směřoval k zajištění finančních prostředků do rozpočtu obcí, a to především vytvořením možnosti zpoplatnit tzv. jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. V souvislosti s argumentací nezákonnosti napadeného rozhodnutí se poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2005, č.j. 1 Afs 9/2005-74, který vymezil institut nezákonnosti takto: „Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 soudního řádu správního), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí“.

VI.

Druhá replika žalobce.

Žalobce ve druhé replice uvedl, že Ústavní soud sice rozhodl ve věci sp. zn. Pl. ÚS 6/12 tak, že návrh na konstatování protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb. zamítl, je však třeba říci, že se Ústavní soud zabýval pouze otázkou ústavnosti legislativního procesu při přijímání předmětného zákona, resp. tím, zda byla část obsahující novelizaci § 10a zákona o místních poplatcích, nedovoleným přílepkem. Ústavní soud se nijak nevyjádřil k výkladu pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, ani k tomu, zda zařízení provozovaná žalobcem pod tento pojem spadají. Argumenty žalobce, mimo protiústavnost přijímání novely zákona o místních poplatcích, tak zůstávají i nadále stejné. K tomu lze podotknout, že argumentace týkající se neústavnosti zákona č. 183/2010 Sb. byla spíše okrajovou částí žaloby a žalobce svůj nárok opíral zejména o odlišný výklad zákona o místních poplatcích. Pokud jde o nálezy Ústavního soudu ve věci Pl. ÚS 29/10 tento se netýká otázky zpoplatnění interaktivních videoloterních terminálů (koncová zařízení), nýbrž oblastí veřejného pořádku a možností obce stanovit obecně závaznou

vyhláškou místa, na nichž lze koncová zařízení provozovat. Nález se tedy týká poněkud jiné problematiky a nelze jím argumentovat ve věci místních poplatků, kde jsou uplatňovány zcela jiné ústavní zásady a právní principy. Dle názoru žalobce nelze koncová zařízení CLS - interaktivní videoloterní terminály (IVT) ztotožnit s pojmem „výherní hrací přístroj“ tak, jak jej užívá zákon o místních poplatcích. Stejně tak nejsou výherním hracím přístrojem ani vícemístná technická zařízení (VTZ), elektromechanická ruleta či elektrické kostky, o kterých však nález ÚS ČR ničeho neuvádí. Z pohledu zákona o místních poplatcích tedy koncová zařízení CLS - interaktivní videoloterní terminály (IVT) nelze ztotožnit s pojmem „výherní hrací přístroj“. Sám zákonodárce si byl vědom odlišnosti interaktivních videoloterních terminálů, vícemístných technických zařízení a dalších obdobných zařízení od výherního hracího přístroje. Proto zákonodárce, ve snaze upravit právní postavení zařízení odlišných od výherního hracího přístroje, zavedl novelou zákona o místních poplatcích pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Učinil tak však způsobem nesystematickým, kdy jím zavedený pojem není v souladu se souvisejícími právními předpisy, zejména se zákonem o loteriích. Ústavní soud k tomu v citovaném nálezu uvádí, že „charakter ILV neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje dle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona“. Pojem „výherní hrací přístroj“ uvedený v § 10a zákona o místních poplatcích, je tak jednoznačně použit ve svém užším smyslu, jak uvádí § 17 odst. 1 zákona o loteriích. V opačném případě by neměl důvodu zavést pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Podle § 2 písm. e) zákona o loteriích jsou loteriemi a jinými podobnými hrami sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo jiných obdobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“). Z tohoto ustanovení logicky vyplývá, že výherním hracím přístrojem jsou elektronicky nebo elektronickomechanicky řízené výherní hrací přístroje nebo jiná obdobná zařízení, jejichž pomocí lze provozovat sázkové hry. Výherní hrací přístroj tedy není loterií ani jinou podobnou hrou, tou je samotná sázková hra. Nutno taktéž podotknout, že ustanovení § 2 zákona o loteriích obecně vymezuje pojem loterie a jiná podobná hra, nikoliv pojem výherní hrací přístroj. Jedinou zákonnou definici výherního hracího přístroje nalezneme právě až v § 17 odst. 1 zákona o loteriích, tedy že jde o kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Tuto definici však interaktivní videoloterijní terminál nesplňuje. Pro výherní hrací přístroj a jeho povolování nalezneme úpravu v § 17 a násl. zákona o loteriích, kdy je dle § 18 odst. 1 vydáváno povolení k provozování výherních hracích přístrojů. Z tohoto ustanovení pak zákonodárce vycházel, když novelou zákona o místních poplatcích zavedl místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj a stanovil, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj, nikoliv tedy hrací přístroj, prostřednictvím kterého jsou provozovány sázkové hry, tj. loterie a jiné podobné hry, jejichž provozování je povoleno MF ČR či jiným orgánem. Dle obecných ustanovení zákona o loteriích, dle kterých je nutno postupovat při užívání pojmu „výherní hrací přístroj“ dle § 2 písm. e) zákona o loteriích, je však vždy povolováno provozování loterie a jiné podobné hry, kdy § 4 odst. 1 uvádí, že loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem, § 4 odst. 10 uvádí, že za vydání povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry se platí správní poplatek podle zvláštních předpisů. Ve společných ustanoveních, konkrétně v § 43 odst. 1 a odst. 2 zákon jednoznačně rozlišuje

mezi povolením loterie nebo jiné podobné hry (odst. 1) a povolením provozování výherního hracího přístroje (odst. 2). Zejména § 50 odst. 3 zákona o loteriích stanoví, že Ministerstvo může povolovat i loterie nebo jiné podobné hry, které nejsou v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Pokud tedy je dle soudu interaktivní videoloterijní terminál výherním hracím přístrojem, je nutno namítnout, že zákon o místních poplatcích, a to i ve znění do 30.6.2010 vyžadoval, aby byl povolen výherní hrací přístroj, resp. jeho provozování, nikoliv, aby byla povoleno provozování loterie nebo jiné podobné hry, v tomto případě loterie a jiné podobné hra, jak je specifikována v § 2 písm. e) zákona o loteriích. V případě IVT je však právě v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 povolováno provozování loterie nebo jiné podobné hry. Ústavní soud argumentuje rovněž systematickým výkladem, kdy uvádí, že „zatímco úzká definice v části druhé loterijního zákona dopadá na povolovací řízení dle § 18 a násl. loterijního zákona, širší definice obsažená v úvodních ustanoveních se použije v kontextu dalších společných přechodných a závěrečných ustanovení obsažených v závěrečné části šesté.“ Jak jsme již uváděli, předmětný náleze se týká možnosti obcí postupovat dle § 50 odst. 4 zákona o loteriích i v případě IVT. Jde tedy o zcela odlišný skutkový a právní stav. Z nálezu vyplývá, že širšího pojmu VHP je nutno užít v kontextu dalších obecných a společných, přechodných a závěrečných ustanovení, nikoliv že se jej použije v kontextu zákona o místních poplatcích, kdy zákon o loteriích v žádných z těchto ustanovení o místních poplatcích nehovoří, nezmiňuje je, ani na ně neodkazuje. Zákon o místních poplatcích odkazuje na zákon o loteriích, přičemž neuvádí, zda jde o odkaz na obecná či zvláštní ustanovení. Jak však uvádíme výše, jednoznačně má na mysli výherní hrací přístroj v užším smyslu. Lze odkázat na zákon č. 300/2011 Sb., kterým byl novelizován jak zákon o loteriích, tak zákon o místních poplatcích. Novela loterijního zákona mimo jiné nově upravuje, že vedle sázkových her provozovaných pomocí elektronicky nebo elektromechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“) dle § 2 písm. e), jsou loteremi nebo jinými podobnými hrami také dříve neupravené sázkové hry provozované prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení centrálního loterního systému, jímž je elektronicky systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Dle žalobce novelou byla potvrzena skutečnost, že právní úprava po novele č. 183/2010 nebyla jasná a umožňovala vícero výkladů, a proto zákonodárce přistoupil k právní úpravě nové. Pakliže bylo nově uvedeno, že se loterií a jinou podobnou hrou rozumí sázkové hry provozované prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení centrálního loterního systému, jímž je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů, tak z takové změny zákona vyplývá, že před novelou tento typ sázkových her upraven nebyl, kdy tyto hry ani nespádaly pod sázkové hry dle § 2 písm. e) zákona o loteriích. Mimo to jsou zákonodárcem nově upraveny i další typy loterií a jiných podobných her, které nebylo možné zahrnout pod hry vymezené v § 2 písm. e) zákona. K tomu lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku č.j. 2 Afs 178/2005-64: „pokud zákonodárce je v určitém ohledu legislativně činný, nutno mít za to, že provádí změnu právní úpravy oproti předchozímu stavu, leda že by bylo zjevné, že předchozí úpravu zachovává a pouze formálně vyjasňuje beze změny jejího obsahu a významu“. Z důvodové zprávy k zákonu nevyplývá, že by šlo o pouhou formulační změnu zákona, lze tedy předpokládat, že zákonodárce chtěl novelou docílit jakési změny a upravit záležitosti, tj. loterie nebo jiné podobné hry doposud

neupravené. Pakliže by šlo pouze o změnu formulační, ač to z důvodové zprávy nevyplývá, shledal zákonodárce, že dosavadní právní úprava byla nejasná a umožňovala více výkladů. V tomto případě je při posuzování pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nutno užít zásady *in dubio pro libertate*. Dále nutno podotknout, že § 2 zákona o loteriích vymezuje, co se rozumí loterií nebo jinou podobnou hrou, nikoliv co je interaktivní videoloterijní terminál. V případě § 2 písm. l) je pak loterií nebo jinou podobnou hrou sázková hra provozovaná prostřednictvím. K námitkám a odkazům na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 76/2011 - 62 lze dále doplnit, že žalovaný ani správce poplatku doposud v řízení neuvedli, a ani ze spisu to nevyplývá, že by byl místní poplatek vyměřen, a to ani konkludentně.

VII.

Vyjádření žalovaného ke druhé replice.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že protiústavnost části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9.1.2013, sp.zn. Pl. ÚS 6/12 shledal nedůvodnou. Nálezem ze dne 9.1.2013, sp.zn. Pl. ÚS 6/12 Ústavní soud zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb. Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zavedení neurčitěho pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ jehož legální definice nebyla žalobcem v právním řádu nalezena. Není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronicko-mechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolené Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat. Je třeba zohlednit § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, podle kterého se zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně

z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Je nutné zohlednit viz Nález Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp.zn. Pl. ÚS 29/10, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, „že charakter interaktivních videoloterijních systému neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnosti kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu“. Regulace loterií a jiných podobných her - zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterijního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolena loterie provozována. Zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše odůvodněn senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“. Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), možné subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích. Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že určité zařízení musí mít určité vlastnosti, kam by pod tento pojem spadalo. Na základě výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Žalovaný považuje za vhodné poukázat na některé důkazy vyplývající z odůvodnění rozsudku Krajského soud v Brně č.j. 30

Af 72/2011, který se i těmito důkazy vypořádal s jednou ze zásadních námitek žalobce. Pro posouzení věci jsou důležité i závěry Metodického sdělení k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, publikovaného dne 6.8.2010 Ministerstvem financí - odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí). Metodické sdělení se zabývá dvěma okruhy otázek. Nejprve otázkou, zda „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickými herními zařízeními, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál)“. Metodické sdělení přitom vyslovilo kladnou odpověď na danou otázku. Druhou otázkou, kterou se metodické sdělení zabývá je, zda předmětem místních poplatku jsou povolená technická herní zařízení bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv. V metodickém sdělení je vysloveno, že nelze dovozovat, že technická herní zařízení mají být provozována, aby byla předmětem místního poplatku. Povolená technická herní zařízení jsou tedy předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv. Ze Znění zákona o místních poplatcích jednoznačně vyplývá, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (§ 1 písm. g)) podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (§ 10a odst. 1). Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Obdobně se k tomuto vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 7.9.1999, sp.zn. I. ÚS 249/99, které se týkalo staršího, avšak srovnatelného znění zákona o místních poplatcích. Nad rámec uvedeného je soud nucen konstatovat, že soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny zasahovat do obecně závazných vyhlášek obcí, ve smyslu jejich porušení pro rozpor se zákonem, neboť takový postup by byl nepřípustným zásahem do ústavně zaručeného práva na územní samosprávu obcí. Žalovaný dále odkázal na závěry uvedené v rozsudku vydaného Krajským soudem v Brně pod sp.zn. 30 Af 72/2011.

VIII.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce o „neústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 138/2010 Sb. z důvodu jejího nepřijetí ústavně konformním způsobem“. Vyplývá tak z nálezu Ústavního soudu ze dne 9.1.2013, sp.zn. Pl. ÚS 6/12 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), kterým byl zamítnut „návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění

pozdějších předpisů, zákon č. 290/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a o souvisejících změnách a o změně zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky, ve znění zákona č. 10/2001 Sb., a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů“.

Mezi účastníky spornými právními problémy se již v řadě svých rozhodnutí zabýval Nejvyšší správní soud. Vzhledem k tomu, že závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl, jsou opakovaně ve věcech obdobných případů žalobce, zaujímány v po sobě jdoucích rozhodnutích, vyjadřují tyto závěry v současné době již konsistentní judikaturu, od které není důvod se ani v případě žalobce jakkoli odchyloval. Soud se se závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl a které jsou citovány zdola, zcela ztotožňuje. Dlužno doplnit, že některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se týkala přímo žalobce. Konkrétně se jedná o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13.6.2013, č.j. 2 Afs 28/2013-34, č.j. 2 Afs 27/2013-34, ze dne 14.6.2013, č.j. 2 Afs 29/2013-34, č.j. 2 Afs 26/2013-34 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

V rozsudku ze dne 13.6.2013, č.j. 2 Afs 28/2013-34, Nejvyšší správní soud zaujal řadu závěrů, z jejichž pohledu je nezbytné považovat jednotlivé námitky žalobce za nedůvodné.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zda lze pod pojem jiné technické herní zařízení podřadit i žalobcem provozované video loterijní terminály a zda je při výkladu tohoto pojmu možné objektivně zaujmout dva vzájemně si konkurující právní závěry, které by vyvolaly nutnost aplikovat zásadu *in dubio pro libertate*.

Nejvyšší správní soud v rozsudku dospěl k závěru, že „stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že pokud je JTHZ upraveno ve stejném ustanovení zákona jako VHP, půjde z povahy věci o takové zařízení, které je VHP podobné či příbuzné, přesto však o VHP nejde, a to s ohledem na jeho jiné technické parametry či funkce. Dále stěžovatel dovozuje, že je-li VHP kompaktním a funkčně nedělitelným zařízením, které je schopno uskutečnit všechny fáze sázkového procesu (od vkladu finančních prostředků do hry, přes uzavření sázky, další průběh hry až po její výsledek), měl by být schopen tyto funkce zastat také VLT; ten však je pouhým zobrazovacím zařízením, protože k vygenerování výhry či prohry dochází v centrálním loterijním systému (centrální řídicí jednotce). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem potud, že z hlediska technického (míněno vnitřního technického uspořádání) budou mezi VHP a JTHZ existovat rozdíly. Pokud by však tato zařízení musela fungovat na principu VHP i z pohledu průběhu sázkového procesu (což ovšem z žádného ustanovení zákona dovést nelze), byla by VLT pouze jakýmsi „moderním typem“ VHP. Pak se ovšem nutně nabízí otázka, proč by zákonodárce tuto novou kategorii přístrojů vůbec zaváděl a samostatně ji zpoplatňoval (postačilo by případně novelizovat definici VHP uvedenou v § 17 odst. 1 zákona o loteriích). Nelze totiž přehlédnout, že kromě zmiňovaného funkčně-technického hlediska, má význam i vnímání VHP či VLT jejich běžnými uživateli. Nejvyšší správní soud má za to, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na VHP a VLT, z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u VHP), anebo v centrálním loterijním

systemu (v případě VLT). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky užívání VHP a VLP; v obou případech je pociťují obce, na jejichž území se tato zařízení nachází. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12, kdy zopakoval svůj konstantní názor, že provozování VHP a obdobných zařízení je na samém okraji společensky akceptovaných aktivit, neboť je doprovázeno významnými negativními externalitami, ovlivňujícími situaci obyvatel a veřejný pořádek v dotčených obcích (viz bod 39. nálezu). Vzhledem k tomu, že zavedení této nové kategorie zpoplatňovaných zařízení bylo výsledkem pozměňovacího návrhu Senátem v rámci projednávání zmiňovaného zákona, není možné zjistit bližší úmysly zákonodárce z důvodové zprávy. S ohledem na důvody prezentované předkladatelem pozměňovacího návrhu (k tomu viz například bod 14. nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2102; tímto nálezem bylo konstatováno, že při projednávání zákona nebyla porušena legislativní pravidla) je však zřejmé, že kromě důvodů fiskálních byl motivem pro rozšíření dopadu místního poplatku i na naposledy zmíněná zařízení nárůst počtu pokračování VLT na úkor „klasických“ VHP a s tím spojená potřeba jejich regulace ze strany municipalit. Místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích tedy vykazuje dvě hlavní funkce, a to nejen funkci fiskální (zajištění příjmu obci), ale zejména funkci regulační (omezení jevu, který obec na svém území přinejmenším nevíta). Nejvyšší správní soud má tedy za to, že důvodem zavedení nové kategorie zařízení podléhající místnímu poplatku – JTHZ nebyly vnitřní technické odlišnosti těchto zařízení, ve srovnání se stávajícími VHP, neboť ty jsou z pohledu účelu tohoto poplatku marginální. Důvodem byl zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), které se zcela vymyká stávajícímu pojetí VHP, při současné snaze podrobit tato zařízení regulaci ze strany municipalit. Přitom si však byl zákonodárce vědom rychlého technického vývoje v této oblasti, a proto zcela pochopitelně upřednostnil použití neurčitěho právního pojmu, tedy obecnějšího pojmu před konkrétnějším, neboť všechna v budoucnu myslitelná technická herní zařízení tohoto typu by zákon stěží mohl kazuisticky vyjmenovat. Vytýkal-li stěžovatel krajskému soudu, že použitím historického a teleologického výkladu koriguje jazykový výklad zákona (pojmu jiné technické herní zařízení) způsobem pro stěžovatele nepřínivějším, což není v oblasti veřejného práva přípustné (porušení zásady *in dubio pro libertate*), ani zde mu nelze přisvědčit. Použitím zmiňovaných výkladových metod dospěl krajský soud principiálně ke stejným závěrům jako zdejší soud, přičemž (jak bylo již výše uvedeno) šlo fakticky o nalezení konkrétního významu neurčitěho právního pojmu použitého zákonodárcem. V takovém případě již ze samotné podstaty nelze ustat na výkladu jazykovém a je nutno aplikovat další interpretační metody. Interpretaci předmětného pojmu podanou krajským soudem považuje zdejší soud (z důvodů výše uvedených) za přílehlavou. Aby vůbec mohlo dojít ke stěžovatelem tvrzenému pochybení, musel by tomuto výkladu být postaven rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv pouze výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady *in dubio pro mitius* nepřipadá v úvahu. Právě výklad předestřený stěžovatelem vychází z významně formalistických až technických hledisek a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených norem. Proto ho nelze považovat za rovnocenný výklad s výkladem poskytnutým krajským soudem a Nejvyšší správní soud tak neshledal ani porušení zásady *in dubio pro mitius*. Lze proto přijmout dílčí závěr, a sice, že interaktivní videoloterní terminál lze podřadit pod pojem jiné technické herní zařízení, užitý v ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích“.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda je či není jiné technické herní zařízení povolováno Ministerstvem financí.

Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že „se plně ztotožňuje s názorem stěžovatele, že pojem loterie nebo jiná hra nelze zaměnit či ztotožňovat s pojmem interaktivní videoloterní terminál. Zatímco první sousloví představuje abstraktní a veskrze imateriální pojem, druhé má podobu ryze konkrétního, materiálního substrátu, pomocí něhož uživatel (hráč) tuto hru hraje. Na rozdíl od stěžovatele však zdejší soud vnímá ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích v celém jeho znění. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Právě zákonodárcem použité sousloví všechny podmínky provozování, použité v souvislosti s povolováním, vede Nejvyšší správní soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů (VLT) v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry, kam spadá i stěžovatelem provozovaná hra MULTI LOTTO (což stěžovatel nerozporuje), je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Pokud se tedy provozovatel rozhodne tato koncová zařízení například přesunout do jiných provozoven či rozšířit jejich počet, přistoupí Ministerstvo financí k doplnění původně vydaného povolení, ve smyslu úpravy jeho podmínek. Zda výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry. Lze si tudíž představit i situaci, kdy by stěžovatel požádal o rozšíření počtu VLT nebo o jejich přemístění, avšak Ministerstvo financí by jeho žádosti z určitých důvodů nevyhovělo a umístění těchto dalších VLT nebo jejich přemístění by dodatečně nepovolilo (neschválilo). Původní povolení je tedy fakticky vydáváno (i když § 50 odst. 3 zákona o loteriích tak explicitně neuvádí) cum clausula rebus sic standibus, tj. s výhradou změny poměrů, která v procesním právu nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté; zde je takový postup předvídan ustanovením § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který se podle § 45 odst. 1 zákona o loteriích subsidiárně použije ve věcech loterií a jiných her. Lze jistě namítnout, že zákon o loteriích na zmiňovaný procesní postup neodkazuje (a to ani nepřímo) a jde tak nepochybně o deficit úpravy tohoto zákona, nicméně takový postup se nejen nepřičí podstatě povolování těchto specifických činností, ale stěžovatelem byl fakticky akceptován, neboť o změnu povolení ministerstvo dne 28.12.2009 požádalo. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že VLT, jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích. Jelikož ani v tomto směru dikce § 10a zákona o místních poplatcích (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích) nevede, při použití klasických interpretačních, metod k dvojímu výkladu, z nichž by jeden bylo možno z hlediska stěžovatele označit za příznivější, zásada in dubio pro libertatum, na jejíž dodržení stěžovatel naléhal, nedostala prostor pro svou aplikaci. To, že stěžovatel svou procesní obranu proti platebnímu výměru a rozhodnutí žalovaného založil na

takové interpretaci § 10a zákona o místních poplatcích, aby mu její aplikace byla ku prospěchu, nesvědčí samo o sobě o existenci dvojího (vícero) možného výkladu této právní normy“.

Odkazem na jednoznačné závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v citovaných pasážích svého rozsudku, nelze dospět k jinému závěru, než že žalobcem obsáhle formulované žalobní námitky (konstatované zejména ve druhém odstavci bodu II. tohoto rozsudku a prolínající se dále celým textem žaloby a dalšími vyjádřeními žalobce) jsou nedůvodné. Žalovaný, který je oprávněn v odůvodnění napadených rozhodnutí doplnit argumentaci zaujatou prvoinstančním orgánem v odůvodnění prvoinstančních rozhodnutí, dospěl ke zcela správným právním závěrům. Z tohoto titulu nemohlo dojít k žádnému procesnímu pochybení správních orgánů, které žalobce odkazem na jím tvrzené zaujetí nesprávných právních závěrů dovozoval. Ze stejných důvodů nemůže být správní rozhodnutí považováno za nicotné. Ze stejných důvodů nemůže být neústavní ani obecně závazná vyhláška, která byla podkladem pro vydání správních rozhodnutí.

Žalobce žádost o vrácení přeplatku na místním poplatku opíral o nesprávný právní názor, že by jím provozovaná jiná technická herní zařízení neměla být podle § 10a zákona o místních poplatcích vůbec zpoplatněna. Nelze tudíž dospět závěru, který žalobce shrnul v závěru žaloby tvrzením, že *„místní poplatek za provozované jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze z důvodů shora uvedených vybírat, a pokud byla nějaká částka na tento poplatek uhrazena, měla by být v souladu s § 154 a 155 daňového řádu vrácena“*. Ze žalobcem tvrzených důvodů tak ke vzniku přeplatku dojít nemohlo.

Výrok prvoinstančního rozhodnutí je opřen o ustanovení § 155 daňového řádu. Žalobce podal žádost o vrácení přeplatku, která nebyla shledána důvodnou. Vzhledem k tomu, že zde nebyly dány důvody pro vyhovění žádosti stanovené v ustanovení § 155 daňového řádu, prvoinstanční orgán zcela správně výrok opřel o toto ustanovení. Toto ustanovení tak skýtá oporu výroku prvoinstančního rozhodnutí. O ustanovení jakéhokoli jiného zákona výrok opírat nutně nebylo. Přesto je nezbytné doplnit, že veškerá ustanovení, ze kterých správní orgány vycházely, při svém závěru o nedůvodnosti jednotlivých námitkách žalobce, byly uvedeny v odůvodnění jejich rozhodnutí. Žalobce nemohl mít objektivně pochybnost o tom, o čem a z jakých důvodů bylo rozhodnuto. Současně je nezbytné uvést, že z výroku prvoinstančního rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žádosti žalobce *„nebylo vyhověno“*. Tento důsledek je možné popsat i jinými slovy než jen použitím záporu slovesa *„vyhovět“*. Žádal-li žalobce o vrácení přeplatku a prvoinstanční orgán ve výroku prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že zaplacený místní poplatek *„nebude dle § 155 daňového řádu vrácen jako vratitelný přeplatek“*, je nadevší pochybnost zřejmé, že žádosti žalobce nebylo vyhověno.

Vzhledem k tomu, že na základě rozhodné právní úpravy bylo možné dospět k jednoznačnému výkladu předmětných zákonných ustanovení, nelze z následné právní úpravy dovozovat nejednoznačnost právní úpravy předchozí.

IX.

Neprovedení důkazů.

Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy rozhodnutími Ministerstva financí ze dne 21.11.2008, č.j. 34/85655/2008, a ze dne 4.8.2008, č.j. 34/64614/2008, neboť provedení těchto důkazů nebylo potřebné k posouzení důvodnosti žaloby.

X.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

XI.

Náhrada nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. června 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová